

KAŽDÉ OBDOBIE PLNÉ nezhôd a nebezpečenstva akoby splodilo vodcu vhodného práve pre dané časy, politického veľikána, ktorého absencia sa spätne pri čítaní dejín javí nepredstaviteľná. Pre našu Poslednú éru bola takou vedúcou osobnosťou Meina Gladstoneová, hoci nikomu by ani vo sne nenapadlo, že úloha spísať pravdu o nej a o jej časoch pripadne práve mne.

Gladstoneovú tak často prirovnávali k historickej postave Abrahama Lincolna, že keď ma pred ňu v ten večer osláv flotily napokon priviedli, napoly ma prekvapilo, že na sebe nemá čierny redingot a na hlave cylinder. Výkonná riaditeľka Senátu a hlava vlády, ktorá slúžila sto tridsiatim miliardám ľudí, mala oblečený sivý oblek z mäkkej vlny a nohavice s tunikou jej zdobila iba nenápadná červená lemovka okolo švov a manžiet. Nepripomínala mi Abrahama Lincolna... ba ani Alvarezovú-Tempovú, druhú najobľúbenejšiu hrdinku z dávnych čias, ktorej bola Gladstoneová podľa tlače dvojníčkou. Podľa mňa vyzerala iba ako stará dáma.

Meina Gladstoneová bola vysoká a chudá, ale črty mala väčšmi orlie ako lincolnovské: obľý nos podobný zobáku, ostré líčne kosti, široké výrazné ústa s tenkými perami a dvíhajúca sa vlna sivých vlasov, ktoré naozaj pripomínali perie. No na mňa z jej vzhľadu najsilnejšie zapôsobili veľké, hnedé a nekonečne smutné oči.

Neboli sme sami. Zaviedli ma do dlhej miestnosti s mäkkým osvetlením, lemovanej drevenými policami so stovkami tlačenej knih. Podlhovastý holorám simuloval okno s výhľadom na záhrady. Práve končili nejaké stretnutie a v polkruhu okolo Gladstoneovej stola stálo alebo sedelo asi desať mužov a žien. Výkonná riaditeľka sa so založenými rukami mimovoľne opierala o jeho predok. Keď som vstúpil, zdvihla hlavu.

„Pán Severn?“

„Áno.“

„Ďakujem, že ste prišli.“ Jej hlas som poznal z tisícov diskusií Všesnemu. Vek mu dodal drsné zafarbenie a tón jemný ako drahý likér. Preslávila sa prízvukom, v ktorom sa spájala precízna syntax s takmer zabudnutou melódiou angličtiny pred Hidžry, ktorá sa dnes vyskytovala iba v oblastiach riečnych delť jej domovskej planéty Patawpha. „Páni a dámy, dovoľte, aby som vám predstavila Josepha Severna,“ obrátila sa k prítomným.

Niekoľkí prikývli, hoci bolo zjavné, že vôbec netušia, čo tam robím. Gladstoneová v predstavovaní nepokračovala, no všetkých som identifikoval dotykom infosféry: traja členovia kabinetu, vrátane ministra obrany, dvaja náčelníci štábu SÍL, dvaja asistenti, štyria senátori, vrátane vplyvného senátora Kolčeva, a projekcia člena rady TechnoJadra známeho pod menom Albedo.

„Pána Severna sme pozvali, aby do jednaní priniesol umeleckú perspektívu,“ oznámila výkonná riaditeľka.

Generál pozemných SÍL Morpurgo vyprskol do smiechu. „Umeleckú perspektívu? Pri všetkej úcte, výkonná riaditeľka, čo to, do pekla, znamená?“

Gladstoneová sa usmiala. Namiesto odpovede sa opäť obrátila ku mne. „Čo hovoríte na prelet flotily, pán Severn?“

„Je to pekné,“ odvetil som stručne.

Generál Morpurgo zachrochtal. „Pekné? Pozerá sa na najväčšiu prehliadku vesmírnych palebných síl v dejinách galaxie a povie, že je to pekné?“ Zvrtol sa k druhému príslušníkovi armády a pokrútil hlavou.

Gladstoneovej úsmev sa nezmenšil. „A čo vojna?“ opýtala sa ma. „Máte nejaký názor na náš pokus zachrániť Hyperion pred barbarskými Vydedencami?“

„Je to hlúpe.“

V miestnosti sa rozhostilo hrobové ticho. Prieskum vo Všesneme, ktorý prebiehal v reálnom čase, ukazoval deväťdesiatosempercentný súhlas s rozhodnutím výkonnej riaditeľky nevzdať sa koloniálnej planéty Hyperion v prospech Vydedencov, ale bojovať. Gladstoneovej politická budúcnosť závisela od pozitívneho výsledku konfliktu. Muži a ženy v miestnosti boli kľúčové postavy pri tvorbe stratégie, rozhodnutí o inovázii a realizácii logistických prác. Ticho sa predlžovalo.

„Prečo je to hlúpe?“ jemne sa opýtala Gladstoneová.

Neurčito som mykol pravou rukou. „Hegemónia nebola vo vojne od svojho vzniku pred siedmimi storočiami. Je pochabé takýmto spôsobom testovať pevnosť jej základov.“

„Nebola vo vojne?!“ zvolal generál Morpurgo. Mohutnými rukami si zovrel kolená. „Ako potom, doparoma, nazývate Glennonovu-Heightovu vzburu?“

„Vzbura,“ odsekol som. „Povstanie. Policajná akcia.“

Senátor Kolčev vyceril zuby v neveselom úsmeve. Pochádzal z Lususu a bol väčšmi hora svalov ako človek. „Flotila v pohotovosti,“ zavrčal, „pol milióna mŕtvych, dve divízie SÍL vyše roka nasadené v bojoch... Tomu hovoríte policajná akcia, synak?“

Neodpovedal som.

Leigh Hunt, starší muž s výzorom pacienta chorého na suchoty a údajne Gladstoneovej najbližší pobočník, si odkašlal. „Názor pána Severna je zaujímavý. Kde vidíte rozdiel medzi týmto... hm... konfliktom a vojnou s Glennonom-Heightom, pane?“

„Glennon-Height bol bývalý dôstojník SÍL.“ Uvedomoval som si, že im nehovorím nič nové. „Vydedenci sú niekoľko storočí veľkou neznámou. Sily vzbúrencov sme poznali a ich potenciál sa dal ľahko odhadnúť. Roje Vydedencov sa od Hidžry pohybujú mimo Siete. Glennon-Height operoval v rámci protektorátu, prepádaval svety vzdialené nanajvýš dva mesiace časového dlhu od Siete. Hyperion sa nachádza tri roky od najbližšieho vojenského stanoviska na Parvati.“

„Myslíte si, že nič z toho nám nenapadlo?“ spýtal sa generál Morpurgo. „A čo bitka o Bressiu? S Vydedencami sme si v nej už zmerali sily. Nebolo to nijaké... povstanie.“

„Ticho, prosím,“ požiadal Leigh Hunt. „Pokračujte, pán Severn.“

Opäť som mykol rukou. „Hlavný rozdiel je v tom, že tentoraz ide o Hyperion.“

Jedna z prítomných žien, senátorka Richeauová, prikývla, akoby som tým všetko vysvetlil. „Bojíte sa Rapíra,“ hádala. „Patríte k Cirkvi posledného pokánia?“

„Nie. Nie som člen Rapírovho kultu.“

„Kto teda ste?“ dožadoval sa odpovede Morpurgo.

„Umelec,“ klamal som.

Leigh Hunt sa usmial a obrátil sa ku Gladstoneovej. „Súhlasím, že sme potrebovali túto perspektívu na vytriezvenie, výkonná riaditeľka.“ Rukou ukázal na okno s holoprojekciou tliekajúcich davov. „No hoci náš priateľ umelec poukázal na dôležité body, všetky sme v plnom rozsahu premysleli a zväžili.“

Tentoraz si odkašlal senátor Kolčev. „Nerád hovorím, čo je každému jasné, aj keď sme sa to zjavne rozhodli ignorovať, no prešiel tento... džentlmen... dostatočnou bezpečnostnou previerkou, aby sa mohol zúčastniť na našej diskusii?“

Gladstoneová prikývla a na tvári sa jej objavil mierny úsmev, ktorí sa pokúšali zachytiť davy karikaturistov. „Ministerstvo umenia požiadalo pána Severna, aby v nasledujúcich dňoch alebo týždňoch nakreslil sériu mojich štúdií. Ak tomu dobre rozumiem, mali by mať istý historický význam a zároveň môžu poslúžiť na vytvorenie oficiálneho portrétu. V každom prípade, pánovi Severnovi udelili zlaté bezpečnostné oprávnenie úrovne T a môžeme sa pred ním voľne rozprávať. Ja navyše oceňujem jeho úprimnosť. Jeho príchod sa dá azda považovať za signál, že naše stretnutie dospelo ku koncu. Zajtra ráno o osem nula nula, krátko pred presunom flotily do planetárnej sústavy Hyperionu, sa stretneme na generálnom štábe.“

Skupina sa okamžite rozišla. Generál Morpurgo na mňa pri odchode škaredo zazeral. Senátor Kolčev popri mne prešiel s výrazom neurčitého záujmu. Člen rady Albedo sa jednoducho rozplynul. Leigh Hunt okrem Gladstoneovej a mňa ako jediný zostal v miestnosti. Jednu nohu prehodil cez operadlo nesmierne vzácnej stoličky spreď Hidžry a pohodlnejšie sa usadil. „Posaďte sa,“ vyzval ma.

Zaletel som pohľadom k výkonnej riaditeľke, ktorá si medzičasom sadla za masívny stôl. Prikývla. Sadol som si na stoličku s rovným ope-